HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

17 decembrie 2015*

„Trimitere preliminară — Politică comercială — Dumping — Brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile — Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 — Articolul 11 alineatul (2) — Expirare — Articolul 13 — Circumvenție — Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 260/2013 — Validitate — Extinderea unei taxe antidumping la o dată la care regulamentul prin care a fost instituită nu mai este în vigoare — Modificarea configurației schimburilor comerciale”

În cauza C-371/14,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Financiar din Hamburg, Germania), prin decizia din 17 iunie 2014, primită de Curte la 1 august 2014, în procedura

APEX GmbH Internationale Spedition

împotriva

Hauptzollamt Hamburg-Stadt,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul L. Bay Larsen, președintele Camerei a treia, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a patra, domnii J. Malenovský și M. Safjan și doamnele A. Prechal și K. Jürimäe (raportor), judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul I. Illéssy, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 2 iulie 2015,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru APEX GmbH Internationale Spedition, de M. Hackert, Rechtsanwalt, și de R. Etehad;

— pentru Consiliul Uniunii Europene, de S. Boelaert, în calitate de agent, asistată inițial de D. Geradin și de N. Tuominen, ulterior de N. Tuominen, avocats;

— pentru Comisia Europeană, de F. Erlbacher, de T. Maxian Rusche și de A. Stobiecka-Kuik, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: germana.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 iulie 2015,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește validitatea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 260/2013 al Consiliului din 18 martie 2013 de extindere a taxei antidumping definitive instituite prin Regulamentul (CE) nr. 1458/2007 privind importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, originare din Republica Populară Chineză, la importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, expediate din Republica Socialistă Vietnam, indiferent dacă acestea sunt declarate sau nu ca fiind originare din Republica Socialistă Vietnam (JO L 82, p. 10, denumit în continuare „regulamentul în litigiu”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între APEX GmbH Internationale Spedition (denumită în continuare „APEX”), pe de o parte, și Hauptzollamt Hamburg-Stadt (Biroul Vamal Principal din orașul Hamburg, Germania), pe de altă parte, în legătură cu o decizie a acestuia din urmă de a obliga societatea APEX la plata unor taxe antidumping.

Cadrul juridic

Regulamentul (CE) nr. 1225/2009

3 Dispozițiile care reglementează aplicarea de măsuri antidumping de către Uniunea Europeană, în vigoare la data faptelor din cauza principală, figurau în Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 343, p. 51, rectificare în JO 2010, L 7, p. 22), în versiunea sa originală, precum și în versiunea rezultată din Regulamentul (UE) nr. 765/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iunie 2012 (JO L 237, p. 1, denumit în continuare „regulamentul de bază”).

4 Potrivit considerentului (19) al regulamentului de bază:

„[…] este necesar ca legislația comunitară să conțină dispoziții pentru a contracara practicile, inclusiv asamblarea simplă a mărfurilor în Comunitate sau într-o țară terță, al căror obiectiv esențial este de a permite circumvenția măsurilor antidumping.”

5 Articolul 10 din acest regulament, intitulat „Retroactivitatea”, prevede la alineatul (1):

„Nu se aplică măsuri provizorii și taxe antidumping definitive decât produselor puse în liberă circulație după data la care a intrat în vigoare decizia luată în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) și, respectiv, cu articolul 9 alineatul (4), sub rezerva excepțiilor prevăzute de prezentul regulament.”

6 Articolul 11 alineatul (2) primul paragraf din regulamentul menționat prevede:

„O măsură antidumping expiră la cinci ani de la instituirea ei sau la cinci ani de la data încheierii reexaminării celei mai recente care a avut ca obiect atât dumpingul, cât și prejudiciul, cu excepția cazului în care reexaminarea a stabilit că expirarea măsurii ar favoriza continuarea sau reapariția dumpingului și a prejudiciului. O reexaminare a măsurilor care urmează să expire are loc fie la inițiativa Comisiei, fie pe baza cererii prezentate de către producătorii comunitari sau în numele lor și măsura rămâne în vigoare până la stabilirea rezultatelor reexaminării.”

7 Articolul 13 din același regulament, intitulat „Circumvenția”, are următorul cuprins:

„(1) Taxele antidumping instituite în temeiul prezentului regulament se pot aplica și importurilor de produse similare ce provin din țări terțe, cărora li s-au adus mici modificări sau care nu au fost modificate, precum și importurilor de produse similare cărora li s-au adus mici modificări sau părți ale acestor produse care provin dintr-o țară care face obiectul măsurilor, atunci când are loc o circumvenție a măsurilor în vigoare. În caz de circumvenție a măsurilor în vigoare, taxele antidumping care nu depășesc taxa antidumping reziduală instituită în temeiul articolului 9 alineatul (5) se pot aplica și importurilor de la întreprinderi care beneficiază de taxe individuale în țările care fac obiectul măsurilor. Circumvenția se definește ca o modificare a configurației schimburilor comerciale între țările terțe și Comunitate sau între întreprinderi din țara care face obiectul măsurilor și Comunitate, care decurge din practici, operațiuni sau prelucrări pentru care nu există o motivație suficientă sau o justificare economică alta decât impunerea taxei, fiind dovedit că există prejudiciu sau că efectele corective ale taxei sunt compromise în ceea ce privește prețul și/sau cantitățile de produse similare și unde există probe privind existența unui dumping în legătură cu valorile normale stabilite anterior pentru produsul similar, dacă este necesar în conformitate cu prevederile articolului 2.

Practicile, operațiunile sau prelucrările menționate în primul subparagraf includ, printre altele, mici modificări aduse produsului în cauză, pentru a putea face obiectul unor coduri vamale care, în mod normal, nu fac obiectul măsurilor, cu condiția ca aceste modificări să nu schimbe caracteristicile esențiale ale produsului; expedierea via țări terțe a produsului care face obiectul măsurilor; reorganizarea, de către exportatori sau producători, a schemelor lor și a circuitelor lor de vânzări în țările care fac obiectul măsurilor, în așa fel încât în cele din urmă produsele lor sunt exportate către Comunitate prin intermediul unor producători care beneficiază de o taxă vamală individuală mai mică decât taxa aplicabilă produselor fabricanților, și, în cazurile prevăzute la alineatul (2), operațiunile de asamblare efectuate în Comunitate sau într-o țară terță.

(2) Se consideră că o operațiune de asamblare în Comunitate sau într-o țară terță reprezintă o circumvenție a măsurilor în vigoare atunci când:

(a) operațiunea a început sau s-a intensificat semnificativ de la sau chiar înainte de începerea anchetei antidumping și când piesele în cauză provin din țara care face obiectul măsurilor și

[…]

(c) efectele corective ale taxei sunt compromise în ceea ce privește prețurile și/sau cantitățile produsului similar asamblat și există dovada unui dumping în raport cu valorile normale stabilite anterior pentru produsele similare.

(3) Se deschide o anchetă, în temeiul prezentului articol, la inițiativa Comisiei sau la cererea unui stat membru sau a oricărei părți interesate, pe baza unor elemente de probă suficiente în ceea ce privește factorii menționați la alineatul (1). Ancheta se deschide, după consultarea comitetului consultativ, printr-un regulament al Comisiei care poate de asemenea să ceară autorităților vamale să prevadă obligativitatea înregistrării importurilor în conformitate cu articolul 14 alineatul (5) sau să solicite garanții. Ancheta este efectuată de către Comisie, cu un eventual ajutor din partea autorităților vamale, și trebuie finalizată în termen de nouă luni. În cazul în care faptele stabilite definitiv justifică extinderea măsurilor, acest lucru este decis de către Consiliu, care hotărăște cu privire la propunerea Comisiei, după consultarea comitetului consultativ. Propunerea se adoptă de către Consiliu, cu excepția cazului în care hotărăște cu o majoritate simplă să respingă propunerea, în termen de o lună de la prezentarea ei de către Comisie. Extinderea intră în vigoare începând cu data la care înregistrarea a devenit obligatorie în temeiul articolului 14 alineatul (5) sau cu data la care au fost cerute garanții. Dispozițiile procedurale corespunzătoare prezentului regulament cu privire la deschiderea și desfășurarea anchetelor se aplică în conformitate cu prezentul articol.

[…]”

8 Potrivit articolului 14 alineatul (5) din regulamentul de bază:

„Comisia poate, după consultarea comitetului consultativ, să dea instrucțiuni autorităților vamale să ia măsurile adecvate pentru a înregistra importurile astfel încât să poată fi aplicate măsuri cu privire la aceste importuri de la data înregistrării lor. Importurile pot fi supuse înregistrării la cererea motivată corespunzător a industriei comunitare ce conține suficiente probe ce justifică o astfel de acțiune. Înregistrarea se instituie printr-un regulament care precizează obiectul măsurii și, după caz, valoarea estimativă a taxelor care ar putea fi achitate în viitor. Durata înregistrării obligatorii a importurilor nu trebuie să depășească nouă luni.”

9 Articolul 18 din acest regulament prevede:

„(1) În cazul în care o parte interesată nu permite accesul la informațiile necesare sau nu le furnizează în termenele prevăzute în prezentul regulament sau obstrucționează semnificativ ancheta, pot fi stabilite constatări preliminare sau finale, pozitive sau negative, pe baza datelor disponibile. […]

[…]

(6) În cazul în care o parte interesată nu cooperează sau cooperează doar parțial și din această cauză nu sunt comunicate informații pertinente, situația părții respective poate fi mai puțin favorabilă decât în cazul în care ea ar fi cooperat.”

Regulamentele antidumping referitoare la brichetele de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile

10 În urma unei plângeri cu care Comisia Europeană a fost sesizată în cursul anului 1989 de Federația Europeană a Producătorilor de Brichete, a fost adoptat Regulamentul (CEE) nr. 3433/91 al Consiliului din 25 noiembrie 1991 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, originare din Japonia, din Republica Populară Chineză, din Republica Coreea și din Thailanda și de colectare definitivă a taxei provizorii (JO L 326, p. 1).

11 Potrivit articolului 1 din acest regulament, era instituită o taxă antidumping definitivă la importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, originare printre altele din Republica Populară Chineză (denumită în continuare „RPC”).

12 În urma unei anchete referitoare la o posibilă circumvenție a taxei antidumping, a fost adoptat Regulamentul (CE) nr. 192/1999 al Consiliului din 25 ianuarie 1999 privind extinderea dreptului antidumping definitiv instituit prin Regulamentul (CEE) nr. 3433/91 la importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz nereîncărcabile originare din Republica Populară Chineză la importurile anumitor brichete de buzunar cu piatră reîncărcabile de unică folosință originare din Republica Populară Chineză sau expediate sau originare din Taiwan și la importurile de brichete nereîncărcabile expediate sau originare din Taiwan și închiderea procedurii referitoare la importurile de brichete nereîncărcabile expediate din Hong Kong și din Macao (JO L 22, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 18, p. 192).

13 Articolul 1 din acest regulament prevedea extinderea taxei antidumping instituite prin Regulamentul nr. 3433/91 la importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, expediate sau originare din Taiwan, precum și la importurile anumitor brichete de buzunar cu piatră și gaz, reîncărcabile, originare din RPC sau expediate sau originare din Taiwan.

14 Taxa antidumping instituită prin Regulamentul nr. 3433/91 și extinsă prin Regulamentul nr. 192/1999 a fost menținută prin Regulamentul (CE) nr. 1824/2001 al Consiliului din 12 septembrie 2001 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, de unică folosință, originare din Republica Populară Chineză și expediate sau originare din Taiwan și la importurile anumitor brichete de buzunar cu piatră și gaz, reîncărcabile, originare din Republica Populară Chineză și expediate sau originare din Taiwan (JO L 248, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 24, p. 160), precum și prin Regulamentul (CE) nr. 1458/2007 al Consiliului din 10 decembrie 2007 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, originare din Republica Populară Chineză și expediate sau originare din Taiwan și la importurile anumitor brichete de buzunar cu piatră și gaz, reîncărcabile, originare din Republica Populară Chineză și expediate sau originare din Taiwan (JO L 326, p. 1).

15 Printr-un „aviz de expirare iminentă a anumitor măsuri antidumping”, publicat la 1 mai 2012 în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO C 127, p. 3), Comisia a arătat că, dacă nu se va iniția o reexaminare în conformitate cu procedura descrisă la articolul 11 alineatul (2) din regulamentul de bază, măsurile antidumping privind în special importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, originare din RPC și expediate sau originare din Taiwan vor expira la 13 decembrie 2012. Întrucât în urma publicării acestui aviz nu a fost depusă nicio cerere de reexaminare susținută în mod corespunzător, Comisia a anunțat, printr-un „aviz de expirare a anumitor măsuri antidumping”, publicat la 12 decembrie 2012 în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO C 382, p. 12), că aceste măsuri antidumping vor expira efectiv la 13 decembrie 2012.

16 Între timp, prin articolul 1 din Regulamentul (UE) nr. 548/2012 al Comisiei din 25 iunie 2012 de deschidere a unei anchete privind eventuala eludare a măsurilor antidumping instituite prin Regulamentul (CE) nr. 1458/2007 al Consiliului la importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz nereîncărcabile originare din Republica Populară Chineză prin importuri de brichete de buzunar cu piatră și gaz nereîncărcabile expediate din Vietnam, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din Vietnam, și de supunere a acestor importuri la înregistrare (JO L 165, p. 37), Comisia a deschis o anchetă pentru a se stabili dacă importurile în Uniune de brichete de buzunar cu piatră și gaz nereîncărcabile expediate din Vietnam eludau măsurile antidumping instituite prin Regulamentul nr. 1458/2007.

17 Potrivit articolului 2 din acest regulament, autoritățile vamale din statele membre erau obligate să ia măsurile corespunzătoare pentru a înregistra importurile identificate la articolul 1 din regulamentul menționat, în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) și cu articolul 14 alineatul (5) din regulamentul de bază.

18 Regulamentul în litigiu a fost adoptat în urma anchetei deschise prin Regulamentul nr. 548/2012, aceasta având ca obiect perioada cuprinsă între 1 aprilie 2011 și 31 martie 2012, numită „perioada de raportare” (denumită în continuare „PR”).

19 Considerentele (28)-(30) și (36) ale regulamentului în litigiu, care privesc gradul de cooperare dintre producătorii-exportatori vietnamezi, au următorul conținut:

> „(28) Așa cum s-a menționat la considerentul (18), șapte societăți au trimis răspunsuri la chestionar. Pentru [PR], volumul total de brichete raportate ca vândute către Uniune, conform acestor răspunsuri, a reprezentat mai mult de 100 % din volumul total de brichete raportate ca importate în Uniune conform bazei de date Eurostat Comext. În ciuda faptului că informațiile cu privire la volumele de vânzări cuprinse în răspunsuri au fost considerate ca nefiind fiabile, astfel cum se precizează la considerentul (29), se consideră că acestea indică totuși că nivelul de cooperare este ridicat și că societățile care fac obiectul anchetei sunt reprezentative.

(29) În timpul vizitelor de verificare efectuate la localurile celor șapte producători-exportatori din Vietnam, s-a constatat că toți producătorii transmiseseră informații care nu puteau fi considerate fiabile în scopul stabilirii constatărilor anchetei. Mai concret, s-a constatat că cele șapte societăți au declarat în mod incorect volumele de producție, importurile de componente de brichete și vânzările totale. S-a mai constatat că o parte a activităților legate de produsul care face obiectul anchetei nu au fost incluse în evidențele oficiale și că anumite operațiuni de asamblare erau efectuate de subcontractanți neoficiali. În plus, unele cantități de importuri de componente din RPC nu au fost declarate sau au fost declarate incorect, iar o parte din vânzări nu au fost contabilizate în evidențele societăților. Drept urmare, nu a fost posibil să se stabilească în mod fiabil mai ales producția totală și volumul total al vânzărilor societăților în cauză sau să se reconcilieze prețurile efective de vânzare a produsului în cauză și costurile legate de materiile de intrare esențiale, cum ar fi gazele, cu datele furnizate în răspunsurile la chestionar.

(30) Ținând seama de situația descrisă la considerentul (29), producătorii-exportatori au fost informați cu privire la faptul că, în conformitate cu articolul 18 din regulamentul de bază, se are în vedere să se fundamenteze constatările și concluziile anchetei pe cele mai bune informații disponibile. […]

[…]

(36) Având în vedere cele de mai sus, constatările referitoare la importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, din Vietnam în Uniune, au trebuit să fie stabilite pe baza datelor disponibile, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) din regulamentul de bază. În consecință, pentru a se asigura că netransmiterea informațiilor de către părți nu împiedică ancheta, Comisia a înlocuit datele neverificabile furnizate de producătorii vietnamezi cu alte date disponibile, cum ar fi datele Comext ale Eurostat, pentru a stabili volumele totale ale importurilor din Vietnam în Uniune, și datele privind costurile furnizate în cerere, pentru a stabili proporția componentelor chinezești [a se vedea considerentul (50)]."

20 Considerentul (37) al acestui regulament, care privește gradul de cooperare dintre producătorii-exportatori chinezi, prevede:

„Din partea producătorilor-exportatori chinezi nu a existat cooperare. Prin urmare, constatările referitoare la importurile produsului în cauză în Uniune și la exporturile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, din RPC în Vietnam au trebuit să fie stabilite pe baza datelor disponibile, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) din regulamentul de bază. Statisticile Comtrade ale Organizației Națiunilor Unite furnizate în cerere au fost utilizate pentru a stabili exporturile totale din RPC către Vietnam."

21 Considerentele (38)-(44) ale regulamentului menționat, referitoare la modificarea configurației schimburilor comerciale, prevăd:

„2.4. Modificarea configurației schimburilor comerciale

Importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, în Uniune

(38) Importurile din RPC ale produsului în cauză au scăzut în 1991, când măsurile au fost introduse pentru prima dată. Importurile au rămas scăzute pe durata modificărilor și a prelungirilor succesive ale măsurilor, în 1995, 1999, 2001 și 2007.

(39) Între 1 ianuarie 2008 și 31 martie 2012, importurile de brichete din RPC au fost relativ stabile ca volum: aproximativ 50 de milioane de unități în 2008 și 2009, 70 de milioane de unități în 2010 și 60 de milioane de unități în 2011 și în [PR]. Totuși, acestea au constat în modele reîncărcabile și brichete piezoelectrice, care nu au făcut obiectul măsurilor.

(40) Importurile din Vietnam ale produsului care face obiectul anchetei au crescut în timp. În vreme ce în 1997 nu existau practic importuri din Vietnam în Uniune ale produsului care face obiectul anchetei, începând din 2007, s-a înregistrat o creștere rapidă a volumului de importuri pentru produsul în cauză.

(41) În [PR], importurile din Vietnam au reprezentat 84 % din toate importurile în UE.

Importurile de brichete nereîncărcabile din Vietnam în Uniune, ca % din totalul importurilor

	2008	2009	2010	2011	PR
Cota de piață	80 %	84 %	83 %	84 %	84 %

Sursa: Statistici furnizate în cerere.

Exporturile de componente de brichete din RPC în Vietnam

(42) În cursul perioadei de raportare [a se citi «în cursul perioadei de anchetă»], s-au exportat componente de brichete cu piatră din RPC către Vietnam. Vietnam este cea mai importantă destinație a exporturilor de componente de brichete cu piatră din RPC. Conform statisticilor furnizate în cerere, exporturile de componente de brichete din RPC către Vietnam au crescut considerabil începând din 1999. În 1999, exporturile de componente de brichete din RPC către Vietnam reprezentau mai puțin de 3 % din totalul exporturilor, în timp ce în 2010 Vietnam a devenit principala destinație a exporturilor de componente de brichete, cu o cotă de piață de 26 %. Ca volum, aceasta ar corespunde unei creșteri de la mai puțin de 50 de milioane de unități la 200 de milioane de brichete (produs finit).

Volumele producției de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, în Vietnam

(43) Dat fiind că informațiile furnizate de producătorii vietnamezi au trebuit să fie ignorate, nu s-au putut obține informații verificabile privind posibilele niveluri ale producției efective de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile.

2.5. Concluzie cu privire la modificarea configurației schimburilor comerciale

(44) Scăderea generală a exporturilor din RPC către Uniune și creșterea exporturilor din Vietnam către Uniune începând din 2007 și creșterea semnificativă a exporturilor de componente de brichete din RPC către Vietnam începând din 1999 au constituit o modificare a configurației schimburilor comerciale între RPC și Vietnam, pe de o parte, și Uniune, pe de altă parte.”

22 Articolul 1 din același regulament prevede:

„(1) Taxa antidumping definitivă instituită prin articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul [nr. 1458/2007] privind importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, originare din [RPC], se extinde la importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, expediate din Vietnam, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din Vietnam; acestea sunt încadrate în prezent în codul NC ex 9613 10 00.

(2) Taxa extinsă în temeiul alineatului (1) din prezentul articol se percepe la importurile expediate din Vietnam între 27 iunie 2012 și 13 decembrie 2012, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din Vietnam, înregistrate în conformitate cu articolul 2 din Regulamentul [nr. 548/2012] și cu articolul 13 alineatul (3) și articolul 14 alineatul (5) din [regulamentul de bază].

[…]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

23 În perioada august-decembrie 2012, APEX, o societate de transport internațional a pus în liberă circulație în Uniune 4 024 080 de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, expediate din Vietnam.

24 Printr-o decizie de impunere din 26 martie 2013, Biroul Vamal Principal din orașul Hamburg a solicitat societății APEX, pentru această punere în liberă circulație, plata de taxe antidumping într-un cuantum total de 261 565,20 euro, în temeiul regulamentului în litigiu.

25 La data de 15 aprilie 2013, APEX a formulat o acțiune administrativă împotriva acestei decizii de impunere. Întrucât Biroul Vamal Principal din orașul Hamburg a respins această acțiune printr-o decizie din 5 iunie 2013, APEX a sesizat Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Financiar din Hamburg) la data de 5 iulie 2013.

26 În primul rând, această instanță exprimă îndoieli cu privire la posibilitatea de care dispunea Consiliul de a extinde taxa antidumping instituită prin Regulamentul nr. 1458/2007, întrucât acest regulament nu mai era în vigoare la data adoptării regulamentului în litigiu. Astfel, din termenii articolului 13 alineatul (1) din regulamentul de bază, în special din sintagma „atunci când are loc o circumvenție a măsurilor în vigoare”, ar reieși că măsurile antidumping nu pot fi extinse decât dacă sunt în vigoare și, prin urmare, dacă nu au expirat. Economia și finalitatea măsurilor antidumping ar pleda de asemenea în favoarea acestei interpretări. Astfel, impunerea taxelor antidumping nu ar constitui sancționarea unui comportament anterior, ci o măsură de apărare și de protecție împotriva concurenței neloiale rezultate din practicile de dumping menită ca, pe viitor, să împiedice sau să facă neinteresante din punct de vedere economic importurile care fac obiectul unui dumping.

27 Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Financiar din Hamburg) admite însă că expresia „atunci când are loc o circumvenție a măsurilor în vigoare” ar putea fi înțeleasă în sensul că privește perioada de aplicare a extinderii taxei antidumping, iar nu data adoptării regulamentului privind extinderea acestei taxe antidumping. Această instanță subliniază, în această privință, că articolul 13 alineatul (3) a șasea teză din regulamentul de bază prevede în mod explicit extinderea retroactivă a unei taxe antidumping începând de la data la care înregistrarea importurilor a devenit obligatorie conform articolului 14 alineatul (5) din acest din urmă regulament. În plus, Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Financiar din Hamburg) arată că, potrivit finalității și economiei regulamentului menționat, un regulament privind extinderea unor măsuri antidumping are drept unic obiect asigurarea eficacității acestora și evitarea eludării lor. Prin urmare, un asemenea regulament nu ar avea decât un caracter accesoriu în raport cu măsurile antidumping inițiale, ceea ce ar putea însemna că articolul 13 din regulamentul de bază nu conține o dată limită pentru adoptarea unui regulament privind extinderea unei taxe antidumping.

28 În al doilea rând, Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Financiar din Hamburg) consideră că este puțin probabil ca condițiile referitoare la existența unei circumvenții, prevăzute la articolul 13 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) din regulamentul de bază, să fie îndeplinite în speță.

29 În primul rând, modificarea configurației schimburilor comerciale dintre țările terțe în cauză, și anume RPC și Vietnam, și Uniune, prevăzută la articolul 13 alineatul (1) a treia teză din regulamentul de bază, nu ar fi fost dovedită. Astfel, datele cifrice referitoare la importurile produsului în cauză din RPC nu ar fi suficient de precise sau, în ceea ce privește datele care figurează în cuprinsul considerentului (39) al regulamentului în litigiu, ar fi lipsite de relevanță. În plus, datele privind importurile din Vietnam, care figurează în cuprinsul considerentului (40) al acestui regulament, nu ar acoperi nici anul 2007, nici anii anteriori și nu ar putea fi corelate decât incomplet cu textul considerentului (42) al regulamentului menționat privind exporturile de componente de brichete din RPC în Vietnam.

30 În plus, ar exista un decalaj temporal între scăderea importurilor produsului în cauză din RPC, în cursul anului 1991, creșterea exporturilor de componente de brichete din RPC în Vietnam, începând din anul 1999, și creșterea importurilor produsului în cauză din Vietnam în Uniune, în cursul anului 2007. Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Financiar din Hamburg) precizează că este conștient că articolul 13 alineatul (1) din regulamentul de bază nu conține indicații de ordin temporal privind modificarea configurației schimburilor comerciale. Această instanță consideră însă că o explicație specifică este necesară atunci când configurația schimburilor comerciale dintre țările terțe și Uniune nu a fost modificată decât la mai mulți ani de la instituirea măsurilor antidumping.

31 În plus, regulamentul în litigiu nu ar indica nici de ce creșterea importurilor produsului în cauză din Vietnam nu a fost imediat precedată de o creștere a exporturilor de componente de brichete din RPC în Vietnam, nici dacă creșterea importurilor de brichete din Vietnam începând cu anul 2007 corespunde unei scăderi comparabile a volumului importurilor de brichete din RPC.

32 În al doilea rând, instanța de trimitere exprimă îndoieli cu privire la îndeplinirea condițiilor articolului 13 alineatul (2) litera (a) din regulamentul de bază. Pe de o parte, nu ar fi posibil ca operațiunile de asamblare în discuție în litigiul principal să fi „început sau [să se fi] intensificat semnificativ de la sau chiar înainte de începerea anchetei antidumping”. Pe de altă parte, ar fi puțin probabil ca aceste operațiuni să fi fost lipsite de o motivație suficientă sau de o altă justificare economică decât aceea de a evita măsurile antidumping instituite prin Regulamentul nr. 1458/2007. Operațiunile menționate ar fi putut fi justificate printre altele de considerații legate de costul scăzut al forței de muncă.

33 În aceste împrejurări, Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Financiar din Hamburg) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Regulamentul în litigiu este nevalid întrucât, la data adoptării sale, taxa antidumping instituită prin Regulamentul nr. 1458/2007, a cărei extindere urma să fie dispusă, nu mai era în vigoare?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, regulamentul în litigiu este nevalid întrucât nu se poate constata o circumvenție a măsurii instituite prin Regulamentul nr. 1458/2007, în sensul articolului 13 alineatul (1) din regulamentul de bază?”

Cu privire la întrebările preliminare

34 Prin intermediul întrebărilor preliminare formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă regulamentul în litigiu este nevalid întrucât, pe de o parte, a fost adoptat la o dată la care Regulamentul nr. 1458/2007 nu mai era în vigoare și, pe de altă parte, Consiliul nu a dovedit corespunzător cerințelor legale existența unei circumvenții în sensul articolului 13 alineatul (1) din regulamentul de bază.

Observații introductive

35 Este necesar să se arate că, în observațiile scrise pe care le-a adresat Curții, APEX a invocat un motiv de nevaliditate a regulamentului în litigiu care nu a fost preluat de instanța de trimitere, în cererea sa de decizie preliminară. Ea a arătat astfel că, începând din toamna anului 2012, era clar că măsurile instituite prin Regulamentul nr. 1458/2007 nu vor fi prelungite, întrucât importurile produsului în cauză provenite din RPC nu mai prezentau niciun risc de dumping. În acest context, potrivit APEX, efectele corective ale taxei antidumping în cauză nu puteau fi considerate compromise, în sensul articolului 13 alineatul (1) din regulamentul de bază.

36 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, procedura stabilită la articolul 267 TFUE este întemeiată pe o separare clară a funcțiilor între instanțele naționale și Curte, astfel încât numai instanța națională care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții (Hotărârea Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punctul 26).

37 Rezultă de asemenea dintr-o jurisprudență consacrată a aceleiași Curți că articolul 267 TFUE nu instituie o cale de atac deschisă părților dintr-un litigiu pendinte la o instanță națională, astfel încât Curtea nu este obligată să examineze problema validității dreptului Uniunii doar pentru motivul că una dintre părți a invocat acest aspect în observațiile sale scrise (a se vedea Hotărârea Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punctul 27, precum și jurisprudența citată).

38 În aceste condiții, nu este necesar să se extindă examinarea validității regulamentului în litigiu în privința motivelor neavute în vedere de instanța de trimitere.

Cu privire la motivul de nevaliditate întemeiat pe faptul că regulamentul în litigiu a fost adoptat la o dată la care Regulamentul nr. 1458/2007 nu mai era în vigoare

39 Instanța de trimitere invocă, în primul rând, nevaliditatea regulamentului în litigiu, care a extins măsurile antidumping instituite prin Regulamentul nr. 1458/2007, în urma unei anchete referitoare la o eventuală circumvenție în temeiul articolului 13 din regulamentul de bază, întrucât acesta a fost adoptat la o dată la care Regulamentul nr. 1458/2007 nu mai era în vigoare și a condus la o percepere exclusiv retroactivă a taxei antidumping extinse, în perioada cuprinsă între data la care înregistrarea importurilor a devenit obligatorie și data expirării măsurilor respective.

40 În această privință, trebuie amintit că articolul 13 din regulamentul de bază prevede posibilitatea ca, atunci când constată că anumite măsuri antidumping fac obiectul unei circumvenții, instituțiile Uniunii să extindă aceste măsuri la importurile de produse similare, ușor modificate sau nemodificate, provenite din alte țări terțe decât țara care face obiectul măsurilor menționate.

41 În vederea examinării primului motiv de nevaliditate invocat de instanța de trimitere, este necesar să se determine dacă articolul 13 din regulamentul de bază permite adoptarea unei decizii de extindere a unor măsuri antidumping în condițiile în care aceste măsuri au expirat.

42 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, pentru a stabili domeniul de aplicare al unei dispoziții de drept al Uniunii, în speță articolul 13 din regulamentul de bază, este necesar să se țină seama atât de formularea acesteia, cât și de contextul și de obiectivele sale (Hotărârea Angerer, C-477/13, EU:C:2015:239, punctul 26 și jurisprudența citată).

43 În ceea ce privește textul articolului 13 din regulamentul de bază, trebuie arătat că, în afara obligației, enunțată la alineatul (3) al acestuia, de a finaliza ancheta în termen de nouă luni de la data deschiderii sale, acest articol nu conține nicio indicație cu privire la momentul la care ar trebui adoptată o eventuală decizie de extindere a măsurilor antidumping.

44 Desigur, potrivit articolului 13 alineatul (1) prima teză din regulamentul de bază, taxele antidumping pot fi extinse „atunci când are loc o circumvenție a măsurilor în vigoare”. Această teză are însă ca obiect delimitarea ipotezelor în care poate fi adoptată o decizie de extindere a unor taxe antidumping. Prin urmare, nu se poate considera că, atunci când s-a referit la „măsuri[le] în vigoare”, legiuitorul a înțeles să ia poziție cu privire la momentul la care trebuie adoptată o asemenea decizie de extindere și, astfel, să interzică adoptarea acesteia atunci când măsurile antidumping care fac obiectul unei circumvenții au expirat.

45 În schimb, referirea la „măsuri[le] în vigoare”, care figurează la articolul 13 alineatul (1) din regulamentul de bază, presupune că perioada de aplicare a măsurilor antidumping extinse nu poate depăși perioada în care sunt în vigoare măsurile antidumping pe care acestea le extind.

46 Rezultă, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 31 din concluzii, că analiza textului articolului 13 din regulamentul de bază nu permite să se excludă posibilitatea adoptării unui regulament de extindere a unor măsuri antidumping care au expirat.

47 Analiza contextului în care se înscrie articolul 13 din regulamentul de bază, precum și a obiectivelor acestui articol și, în general, ale acestui regulament confirmă că un regulament de extindere a unor măsuri antidumping poate fi adoptat după expirarea acestor măsuri, subînțelegându-se însă că măsurile nu pot fi extinse decât pentru perioada anterioară acestei expirări, astfel încât măsurile extinse prezintă un caracter exclusiv retroactiv.

48 În primul rând, este necesar, în această privință, să se arate că, deși articolul 10 alineatul (1) din regulamentul de bază consacră principiul neretroactivității măsurilor antidumping, acestea neputând fi aplicate în principiu decât unor produse puse în liberă circulație după data la care regulamentul prin care sunt instituite a intrat în vigoare, mai multe dispoziții ale regulamentului de bază derogă de la acest principiu. Aceste dispoziții autorizează astfel aplicarea unor măsuri antidumping unor produse puse în liberă circulație înainte de intrarea în vigoare a regulamentului care le instituie, cu condiția ca importurile în cauză să fi fost înregistrate conform articolului 14 alineatul (5) din regulamentul de bază.

49 În special, în ceea ce privește normele privind circumvenția, articolul 13 alineatul (3) a doua teză din regulamentul de bază prevede că ancheta se deschide printr-un regulament al Comisiei care poate de asemenea să ceară autorităților vamale să prevadă obligativitatea înregistrării importurilor în conformitate cu articolul 14 alineatul (5) din acest regulament sau să solicite garanții. Articolul 13 alineatul (3) a șasea teză din acesta din urmă prevede, la rândul său, că extinderea măsurilor antidumping intră în vigoare începând cu data la care înregistrarea importurilor a devenit obligatorie în temeiul articolului 14 alineatul (5) din același regulament. Astfel, perceperea retroactivă a unor taxe antidumping extinse printr-un regulament de extindere adoptat în temeiul articolului 13 din același regulament este autorizată de acesta.

50 În al doilea rând, potrivit jurisprudenței Curții, rezultă în special din cuprinsul considerentului (19) și din articolul 13 din regulamentul de bază că un regulament de extindere a unei taxe antidumping are ca unic obiect asigurarea eficienței acesteia și evitarea circumvenției ei. În plus, obligația de înregistrare a importurilor în cauză, în cadrul specific al unei astfel de circumvenții, urmărește și eficiența măsurilor definitive extinse, făcând posibilă aplicarea retroactivă a taxelor, pentru a se evita ca măsurile definitive care trebuie aplicate să fie lipsite de efectul lor util (Hotărârea Paltrade, C-667/11, EU:C:2013:368, punctele 28 și 29).

51 Or, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 36 din concluzii, obiectivul eficacității măsurilor privind combaterea circumvenției ar fi compromis dacă s-ar considera că un regulament de extindere a unor măsuri antidumping nu poate fi adoptat după expirarea acestor măsuri. Astfel, în cazul în care nu s-ar putea adopta un asemenea regulament după această expirare, protecția efectului corectiv al măsurilor antidumping, prin intermediul procedurii prevăzute la articolul 13 din regulamentul de bază, ar putea fi repusă în discuție de importurile efectuate în perioada anchetei privind circumvenția. În practică, aceasta ar însemna să nu se poată asigura efectul util al măsurilor antidumping până la expirarea perioadei lor de aplicare, care, în temeiul articolului 11 alineatul (2) din acest regulament, este în principiu de cinci ani.

52 În plus, astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 55 din concluzii, a considera că un regulament de extindere a unor măsuri antidumping, în temeiul articolului 13 alineatul (3) din regulamentul de bază, nu poate fi adoptat după expirarea acestor măsuri ar impune Comisiei, dacă este

cazul, să își finalizeze ancheta într-un termen mai scurt decât termenul de nouă luni prevăzut de această dispoziție. De asemenea, o astfel de considerație ar avea drept consecință faptul că ar permite adoptarea unui astfel de regulament imediat înaintea expirării măsurilor pe care le extinde, însă ar interzice-o imediat după această expirare, fără nicio justificare legală sau logică.

53 În al treilea rând, trebuie arătat că Curtea a statuat că o măsură de extindere a unei taxe antidumping definitive are doar un caracter accesoriu în raport cu actul inițial de instituire a acestei taxe (Hotărârea Paltrade, C-667/11, EU:C:2013:368, punctul 28).

54 Deși din această constatare rezultă că măsurile extinse nu pot supraviețui expirării măsurilor pe care le extind, nu se poate deduce din legătura care le unește pe unele cu celelalte că decizia de a le institui pe primele ar trebui să intervină înainte de expirarea celorlalte.

55 Ținând seama de analiza care precedă, este necesar să se constate că articolul 13 din regulamentul de bază nu se opune adoptării unui regulament de extindere a unor măsuri antidumping la o dată la care aceste măsuri nu mai sunt în vigoare, cu condiția ca, pe de o parte, extinderea să privească exclusiv perioada anterioară expirării acestor măsuri și, pe de altă parte, să fi fost dispusă înregistrarea importurilor în cauză, conform articolului 13 alineatul (3) și articolului 14 alineatul (5) din regulamentul de bază, sau, dacă este cazul, să se fi cerut garanții, la momentul deschiderii anchetei privind circumvenția, pentru a permite aplicarea retroactivă a măsurilor extinse începând de la data acestei înregistrări.

56 Este adevărat că în cauza principală măsurile antidumping instituite prin Regulamentul nr. 1458/2007 au expirat la 13 decembrie 2012, în timp ce regulamentul în litigiu, prin care aceste măsuri au fost extinse la importurile expediate din Vietnam, nu a fost adoptat decât la 18 martie 2013. Cu toate acestea, este cert că, începând de la 25 iunie 2012, Comisia a deschis, prin Regulamentul nr. 548/2012, o anchetă pentru a determina dacă aceste din urmă importuri eludau măsurile menționate și a obligat autoritățile vamale să ia măsurile adecvate pentru a înregistra aceste importuri.

57 Pe de altă parte, articolul 1 alineatul (2) din regulamentul în litigiu a limitat perceperea taxei astfel extinse doar la importurile expediate din Vietnam între 27 iunie 2012, data intrării în vigoare a Regulamentului nr. 548/2012, și 13 decembrie 2012, data expirării măsurilor antidumping instituite prin Regulamentul nr. 1458/2007.

58 În aceste împrejurări, trebuie să se constate, în lumina expunerii care figurează la punctul 55 din prezenta hotărâre, că, prin adoptarea regulamentului în litigiu la o dată la care măsurile antidumping instituite prin Regulamentul nr. 1458/2007 expiraseră, Consiliul nu a încălcat cerințele rezultate din articolul 13 din regulamentul de bază, întrucât, pe de o parte, extinderea acestor măsuri antidumping privea exclusiv perioada anterioară expirării lor și, pe de altă parte, la data deschiderii anchetei privind circumvenția, fusese dispusă înregistrarea importurilor în cauză, conform articolului 13 alineatul (3) și articolului 14 alineatul (5) din acest regulament, pentru a permite aplicarea retroactivă a măsurilor extinse.

59 Prin urmare, împrejurarea că regulamentul în litigiu a fost adoptat la o dată la care Regulamentul nr. 1458/2007 nu mai era în vigoare nu este de natură să atragă nevaliditatea sa.

Cu privire la motivul de nevaliditate întemeiat pe faptul că existența unei circumvenții nu a fost dovedită corespunzător cerințelor legale

60 Instanța de trimitere invocă, în al doilea rând, nevaliditatea regulamentului în litigiu în măsura în care Consiliul nu a stabilit corespunzător cerințelor legale existența unei circumvenții în sensul articolului 13 alineatul (1) din regulamentul de bază, în condițiile în care acesta nu a demonstrat, pe de o parte, o modificare a configurației schimburilor comerciale și, pe de altă parte, existența unor operațiuni de

asamblare care au început sau s-au intensificat semnificativ de la sau chiar înainte de începerea anchetei antidumping și care erau lipsite de altă justificare economică decât aceea de a evita măsurile antidumping instituite prin Regulamentul nr. 1458/2007.

61 Trebuie amintit că Curtea a statuat că, în domeniul politicii comerciale comune și în special în domeniul măsurilor de protecție comercială, instituțiile Uniunii dispun de o largă putere de apreciere datorită complexității situațiilor economice, politice și juridice pe care acestea trebuie să le analizeze. Controlul jurisdicțional al unei asemenea aprecieri trebuie să se limiteze astfel la verificarea respectării normelor de procedură, a exactității materiale a situației de fapt reținute pentru efectuarea alegerii contestate, a absenței unei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a lipsei unui abuz de putere (a se vedea Hotărârea Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punctul 29, precum și jurisprudența citată).

62 În ceea ce privește, mai precis, circumvenția măsurilor antidumping, articolul 13 alineatul (1) din regulamentul de bază prevede că o asemenea circumvenție constă într-o modificare a configurației schimburilor comerciale între țările terțe și Uniune, care decurge din practici, operațiuni sau prelucrări pentru care nu există o motivație suficientă sau o justificare economică, alta decât impunerea taxei, fiind dovedit că există prejudiciu sau că efectele corective ale taxei sunt compromise în ceea ce privește prețul și/sau cantitățile de produse similare.

63 Potrivit articolului 13 alineatul (3) din acest regulament, revine Comisiei sarcina de a deschide o anchetă pe baza unor elemente de probă care indică la prima vedere existența unor practici de eludare. Dacă faptele stabilite în cursul acestei anchete permit să se concluzioneze că există o astfel de eludare, Comisia propune Consiliului extinderea măsurilor antidumping (Hotărârea Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punctul 31).

64 Cu toate acestea, nicio dispoziție din regulamentul de bază nu conferă Comisiei, în cadrul unei anchete privind existența unei eludări, competența de a constrânge producătorii sau exportatorii vizați de o plângere să participe la anchetă sau să ofere informații. Astfel, Comisia este tributară cooperării voluntare a părților interesate pentru a-i furniza informațiile necesare (Hotărârea Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punctul 32).

65 Acesta este motivul pentru care legiuitorul Uniunii a prevăzut la articolul 18 alineatul (1) din regulamentul de bază că, în cazul în care o parte interesată nu permite accesul la informațiile necesare sau nu le furnizează sau obstrucționează semnificativ ancheta, pot fi stabilite concluzii preliminare sau finale, pozitive sau negative, pe baza datelor disponibile (Hotărârea Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punctul 33).

66 În plus, articolul 18 alineatul (6) din același regulament precizează că, în cazul în care o parte interesată nu cooperează sau cooperează doar parțial și din această cauză nu sunt comunicate informații pertinente, situația părții respective poate fi mai puțin favorabilă decât în cazul în care ea ar fi cooperat (Hotărârea Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punctul 34).

67 Deși este adevărat că regulamentul de bază, în special articolul 13 alineatul (3) din acesta, stabilește principiul potrivit căruia sarcina probei unei eludări incumbă instituțiilor Uniunii, nu este mai puțin adevărat că, prin prevederea faptului că, în ipoteza unei lipse a cooperării părților interesate, aceste instituții își pot întemeia concluziile unei anchete privind existența unei eludări pe datele disponibile și că părțile care nu au cooperat la aceasta riscă să se afle într-o situație mai puțin favorabilă, alineatele (1) și (6) ale articolului 18 din regulamentul de bază urmăresc în mod clar să faciliteze sarcina menționată (Hotărârea Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punctul 35).

68 Desigur, reiese din cuprinsul articolului 18 din regulamentul de bază că legiuitorul Uniunii nu a intenționat să stabilească o prezumție legală care să permită să se deducă în mod direct din lipsa cooperării părților interesate sau vizate existența unei eludări și, în consecință, care să scutească

instituțiile Uniunii de orice cerință de probă. Cu toate acestea, ținând seama de posibilitatea de a stabili concluzii, chiar și definitive, pe baza datelor disponibile și de a trata partea care nu cooperează sau care cooperează doar parțial într-un mod mai puțin favorabil decât în situația în care ar fi cooperat, este la fel de evident că instituțiile Uniunii sunt autorizate să se bazeze pe un ansamblu de indicii concordante care permit să se concluzioneze că există o eludare în sensul articolului 13 alineatul (1) din regulamentul de bază (Hotărârea Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punctul 36).

69 Orice altă soluție ar risca să compromită eficacitatea măsurilor de protecție comercială ale Uniunii în situația în care instituțiile Uniunii se confruntă cu refuzul cooperării în cadrul unei anchete vizând stabilirea unei eludări (Hotărârea Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punctul 37).

70 Acestea sunt considerațiile în lumina cărora trebuie să fie examinat al doilea motiv de nevaliditate invocat de instanța de trimitere.

71 În această privință, din considerentele (28)-(36) ale regulamentului în litigiu rezultă că șapte producători-exportatori vietnamezi au cooperat la ancheta privind circumvenția în discuție în litigiul principal. Cu toate acestea, Comisia a constatat, în cadrul vizitelor de verificare efectuate în localurile acestor producători-exportatori, că informațiile pe care aceștia i le comunicaseră nu puteau fi considerate fiabile. În plus, potrivit considerentului (37) al acestui regulament, producătorii-exportatori chinezi nu au cooperat.

72 În consecință, concluziile referitoare la importurile în Uniune de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, din Vietnam și din RPC, precum și cele referitoare la exporturile de componente de brichete din RPC în Vietnam au trebuit să fie stabilite conform articolului 18 alineatul (1) din regulamentul de bază. În acest sens, Comisia s-a întemeiat în special pe datele Comext ale Eurostat, pe statisticile Comtrade ale Organizației Națiunilor Unite care figurează în cererea care a condus la deschiderea anchetei privind circumvenția, precum și pe alte date conținute în această cerere.

73 Aceste informații au permis Comisiei, care a desfășurat ancheta pe baza căreia a fost adoptat regulamentul în litigiu, și Consiliului, care a adoptat acest regulament, să stabilească, în primul rând, astfel cum reiese din considerentul (38) al regulamentului în litigiu, că importurile produsului în cauză din RPC scăzuseră în cursul anului 1991, atunci când fuseseră introduse pentru prima dată măsuri antidumping, și că de atunci rămăseseră scăzute. În al doilea rând, în cuprinsul considerentelor (40) și (41) ale acestui regulament s-a arătat că volumul importurilor produsului în cauză din Vietnam în Uniune crescuse rapid din anul 2007 și că aceste importuri, care reprezentau 80 % din ansamblul importurilor acestui produs în Uniune, în cursul anului 2008, atinseseră 84 % din acest ansamblu în PR. În al treilea rând, în cuprinsul considerentului (42) al regulamentului menționat s-a indicat că exporturile de componente de brichete din RPC în Vietnam crescuseră considerabil din anul 1999 și că reprezentau, pentru anul 2010, 26 % din ansamblul exporturilor de componente de brichete din RPC.

74 Pe această bază, s-a concluzionat, în considerentul (44) al regulamentului în litigiu, că scăderea generală a exporturilor din RPC în Uniune și creșterea exporturilor din Vietnam în Uniune începând din anul 2007, precum și creșterea notabilă a exporturilor de componente de brichete din RPC în Vietnam începând din anul 1999 constituiseră o modificare a configurației schimburilor comerciale dintre RPC și Vietnam, pe de o parte, și Uniune, pe de altă parte.

75 Deși regulamentul în litigiu indică faptul că volumul importurilor produsului în cauză din RPC în Uniune era redus în cursul anului 2007 și că volumul importurilor acestui produs din Vietnam în Uniune a crescut puternic începând din același an, rezultă în schimb din acest regulament că exporturile de componente de brichete din RPC în Vietnam au crescut încă din anul 1999.

76 Rezultă că nu se poate stabili în mod valabil existența unei legături între, pe de o parte, creșterea exporturilor de componente de brichete din RPC în Vietnam și, pe de altă parte, creșterea importurilor produsului în cauză din Vietnam în Uniune.

77 În aceste condiții, nu se poate considera că Consiliul și Comisia s-au întemeiat pe o serie de indicii suficient de concordante, în sensul jurisprudenței citate la punctul 68 din prezenta hotărâre, care să le permită să stabilească existența unei circumvenții în sensul articolului 13 alineatul (1) din regulamentul de bază.

78 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la întrebările preliminare că regulamentul în litigiu este nevalid.

Cu privire la cheltuielile de judecată

79 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 260/2013 al Consiliului din 18 martie 2013 de extindere a taxei antidumping definitive instituite prin Regulamentul (CE) nr. 1458/2007 privind importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, originare din Republica Populară Chineză, la importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, expediate din Republica Socialistă Vietnam, indiferent dacă acestea sunt declarate sau nu ca fiind originare din Republica Socialistă Vietnam, este nevalid.

Semnături